

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 92/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie VII K 803/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. S.	Rozmowa pomiędzy oskarżonym a M. C. (1) dotycząca inkryminowanego zdarzenia przeprowadzona na przełomie grudnia 2019/stycznia 2020 r.	stenogram rozmowy sporządzony przez skarżącego	k 216 - 263, k 316 odw.
pendrive z nagraniem rozmowy	k 213			
wyjaśnienia oskarżonego	k 292 odw. - 293			
zeznania M. C. (1)	k 293 odw. - 294, k 317			
2.1.1.2.	B. S.	Za czerwiec 2014 r. M. C. (1)	Raport	k 214

		wystawił raport, w którym podał, że w dniu zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki (30 czerwca 2014 roku) dokonał uruchomień na kwotę (62500 zł).		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	stenogram rozmowy sporządzony przez skarżącego	Wskazane w punkcie 2.1.1.1 dowody zbieżnie wskazują na fakt spotkania oskarżonego z M. C. (1) na przełomie grudnia 2019/ stycznia 2020 r. oraz treść odbytej pomiędzy nimi rozmowy.		

pendrive z nagraniem rozmowy			
wyjaśnienia oskarżonego			
zeznania M. C. (1)			
2.1.1.2	Raport	Wykaz stanowi dokument firmowy wystawiony przez M. C. (1).	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>postaci art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 173 § 1 i 3 kpk art. 410 kpk, art. 424 § pkt 1 kpk poprzez oparcie wydanego orzeczenia na podstawie okazania świadkowi M. K. (1), które zostało przeprowadzone na rozprawie bez obecności osób przybranych i w stosunku do osoby siedzącej na ławie oskarżonych, co doprowadziło do wadliwych ustaleń sądu, jakoby w miejscu zamieszkania wymienionego świadka osobą dokonującą formalności był oskarżony.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zgodnie z wymogami procedury karnej osobie przesłuchiwanej można okazać inną osobę, jej wizerunek lub rzecz celem ich rozpoznania (art. 173 § 1 kpk). Z czynności tej zostaje spisany protokół (art. 143 § 1 pkt 5 kpk). Protokół ten podpisują osoby</p>			

biorące udział w czynności (art. 150 § 1 kpk). W wypadku okazywania osoby, osoba okazywana powinna znajdować się w grupie obejmującej łącznie co najmniej cztery osoby (art. 173 § 3). Przy okazywaniu osób wymagane jest, aby wszyscy okazywani byli podobnej postury, podobnie ubrani (gdy z przesłuchania wynika, jak ubrany był rozpoznawany). Okazanie świadkowi domniemanego sprawcy przestępstwa tylko wtedy ma stosowną wartość identyfikacyjną, gdy przebiega według określonych zasad, w tym zwłaszcza w warunkach wyłączających sugestię.

Wartość tego dowodu musi być zatem oceniona także pod kątem ewentualnej sugestii i jej wpływu na osobę dokonującą rozpoznania.

Konieczność przeprowadzenia okazania może wynikać nie tylko z funkcji wykrywczych tej czynności, ale też weryfikacyjnych, które pozwalają na

kontrolę
prawidłowości
dotychczasowych
ustaleń
postępowania (post.
SN z 12.8.2005 r., IV
KK 117/05, OSNKW
2006, Nr 3, poz.
25). Zaniechanie
realizacji okazania
procesowego
oskarżonego
pokrzywdzonej w
postępowaniu
przygotowawczym
było sprzeczne z
celami
postępowania
karnego
wyrażonymi w art.
2 § 1 kpk, oraz
dodatkowo w art.
297 § 1 kpk.

W dalszym toku
sprawy
pokrzywdzona M.
K. (1) dokonała
identyfikacji
oskarżonego dopiero
na sali rozpraw (8
maja 2019 roku, k
143 odw. – 144),
gdzie siedział on na
„ławie oskarżonych”,
a jedyną osobą
przybraną był jego
obrońca, który
posiadał strój
urzędowy.

Należy podkreślić, iż
przedmiotowy czyn
został popełniony
w dniu 30
czerwca 2014 roku,
a pokrzywdzona
podniosła, że
„widziała go
(sprawcę) bardzo

krótko” (k 143
odw.).

Sąd I instancji
uwzględnił to
rozpoznanie jako
wiarygodne na
podstawie deklaracji
pokrzywdzonej o
pewności
identyfikacji B. S.,
po kontakcie na
sali rozpraw z
oskarżonym oraz
świadkiem M. C. (1)
(k 198 odw.).

Sąd odwoławczy nie
podzielił wartości
dowodowej tak
dokonanej
identyfikacji
oskarżonego przez
pokrzywdzoną. Miał
przy tym na
względnienie, iż:

- do okazania nie
doszło niezwłocznie
po zdarzeniu.
Rozpoznanie
oskarżonego zostało
dokonane po 5
latach, gdy te
obie osoby nie
kontaktowały się
ze sobą i ślady
pamięciowe M. K.
(1) na skutek upływu
czasu musiały
jednak ulec
osłabieniu;

- z rozmowy
przeprowadzonej
pomiędzy
oskarżonym a M.
C. (1) po wyroku
wynika, iż świadek
ten miał
zapuszczoną w

czasie postępowania sądowego brodę (k 239) (jak oskarżony), co mogło pokrzywdzonej utrudniać identyfikację (M. C. (1) w rozmowie nie kwestionował tej okoliczności);

- identyfikacja ta nie została dokonana w sposób wyłączający sugestię. Okazanie jedyne go oskarżonego na sali rozpraw, wiąże się z potencjalnym faktem popełnienia przez tę osobę przestępstwa i niewątpliwie ma oddziaływanie sugestywne;

- sam sąd I instancji, podniósł, iż odrzucił wersję, jakoby osobą będącą w domu M. K. (2) w W. był M. C. (1), jednakże wymienił przy tym szereg dowodów podważających tę identyfikację:

przeczytał, że świadek ten był wskazywany „przez oskarżonego jak i M. W. (1) oraz przez innych świadków” i to „on wg. wydruków komputerowych, sald pośredników, współpracowników sprzedających produkty finansowe

rożnych banków
miał otrzymać
wynagrodzenie
(prowizję, marżę
itd.) za umowę
pożyczki
gotówkowej nr (...).
Miał więc na
względnie dowody
podważające
identyfikację
oskarżonego przez
pokrzywdzoną,
jednakże pomijając
te wątpliwości w
konsekwencji uznał,
że M. C. (2) nie
miał w tym czasie
pełnomocnictw i
uprawnień do
podpisywania się
na takiej umowie
dla (...) Bank SA.
Takie uprawnienia
posiadał B. S. i
na nim „spoczywał
bezwzględny
obowiązek
sprawdzenia
wiarygodności
sprawdzenia m.in.
wiarygodności
złożonych podpisów
przez wszystkie
osoby wymienione
na umowie w/w
pożyczki. Skoro na
5 i 6 stronie
umowy pożyczki
gotówkowej
widnieje zapis, iż
B. S. potwierdza
zgodność wszystkich
powyższych danych
z przedłożonymi
dokumentami oraz
złożenia w jego
obecności podpisów
przez
pożyczkobiorcę

(ców) to wskazuje, że to on dokonał ich weryfikacji” (198 odw. – 199). Sąd I instancji w istocie nie przeanalizował wartości dowodowej identyfikacji oskarżonego dokonanej przez pokrzywdzoną w świetle zgromadzonych dowodów w postępowaniu rozpoznawczym, które już wtedy w sposób istotny podważały trafność tego rozpoznania, ale upatrywał odpowiedzialności karnej oskarżonego z brakiem sprawdzenia autentyczności podpisów stron na umowie pożyczki. Popadł tym samym w sprzeczność i przypisał oskarżonemu w tym drugim przypadku „niezachowanie ostrożności wymaganej w danych okolicznościach”(art. 9 § 2 kk), podczas gdy strona podmiotowa oszustwa (art. 286 § 1 kk) wymaga zachowania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, a więc działanie sprawcy musi być celowe, zmierzające do uzyskania

bezprawnej korzyści majątkowej;

- wątpliwości co do dokonanej identyfikacji oskarżonego przez z pokrzywdzoną wprowadza treść rozmowy na temat inkryminowanego zdarzenia przeprowadzonej po wydaniu wyroku pomiędzy oskarżonym a M. C. (1), która będzie przedmiotem rozważań w innej części uzasadnienia.

Brak spełnienia wszystkich warunków, jakie powinny zostać zapewnione przy okazaniu, nie musi prowadzić do dyskwalifikacji wartości dowodowej depozycji osoby rozpoznającej, jednakże w tej sprawie twierdzenia M. K. (1) ocenione w konfrontacji z innymi dowodami zebranymi w sprawie i okolicznościami, w jakich doszło do rozpoznania – nasuwa istotne wątpliwości co do trafności identyfikacji oskarżonego przez pokrzywdzoną.

Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Powody zostaną podane w dalszej części uzasadnienia			
3.2.	Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku w postaci art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 413 § 2 pkt 1 kpk , art. 440 kpk poprzez przyjęcie , że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy opis czynu przypisanego nie zawiera znamienia „wprowadzenia w błąd” pokrzywdzonego, zaś przyjęty opis czynu dotyczy jedynie przedłożenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	umowy podpisanej przez M. K. (2) zamiast M. K. (1).		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Opis czynu przytaczany w wyroku powinien obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla jego prawidłowej kwalifikacji, a to oznaczenie czasu i miejsca jego popełnienia oraz elementy zachowania sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego, a ewentualnie także istotne elementy konkretyzujące ten czyn. Opis czynu, o którym mowa w art. 413 § 2 pkt 1 kpk, może być dokonany jednak w języku ogólnym, a niekoniecznie w języku ściśle prawniczym; istotne jest tylko, aby odpowiadał pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego. Niekiedy w opisie</p>			

czynu brak jest sformułowania wiernie przytaczającego określone znamię danego czynu, jednak analiza tego opisu prowadzi do wniosku, że chociaż wprost niewyrażone, wspomniane znamię w opisie jest zawarte (post. SN z 8.5.2018 r., II KK 29/18, Legalis).

Rzeczywiście przypisany oskarżonemu czyn nie zawiera sformułowania „wprowadzenia w błąd”, ale to znamię art. 286 § 1 kk zostało opisane w zarzucie we fragmencie: „przedłożenie w A. (...) umowy pożyczki ... zawartej pomiędzy M. K. (2) a (...) Banku SA, na której to umowie w miejscu wskazanym jako podpis współmałżonka podpisał się własnoręcznie M. K. (2)”. Analiza tego opisu prowadzi do wniosku, że chociaż wprost nie wyrażone, wspomniane znamię w opisie jest zawarte. Nie pozostawia bowiem wątpliwości, iż składając

<p>sfalszowaną umowę pożyczki do pożyczkodawcy w celu jej wypłacenia przez bank kontrahentowi, na gruncie opisu zarzucanego oskarżonemu czynu – sprawca działał w celu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Analiza dokonana przez sąd odwoławczy nie potwierdziła zasadności tego zarzutu.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>postaci art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 424 § 1 kpk poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do stawianego zarzutu z których wynika, że nie wiedział o sfalszowanym podpisie na umowie, a także pominięcie zeznań M. W., z których wynikało, że całość dokumentacji skompletował M. C..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wyjaśnienia oskarżonego podlegają, jak każdy inny dowód, ocenie organu procesowego. Oskarżony przecież może bronić się nawet w drodze „kłamstwa”, działając jednak w granicach wyznaczonych przez prawo. B. S. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Obowiązkiem sądu w takiej sytuacji jest ustosunkowanie się do jego wersji, a decyzja co do jej wiarygodności powinna być oparta na rozważeniu</p>			

konkretnych okoliczności danej sprawy. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy (art. 410 kpk) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 kpk) i stanowi wyraz rozważenia (art. 7 kpk, art. 4 kpk), zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść osoby oskarżonej. Do naruszenia art. 410 kpk dojść może wówczas gdy sąd przeprowadzi dowody, a następnie dokona ustaleń faktycznych, które nie będą rezultatem analizy całokształtu materiału dowodowego i w tym zakresie zarzut

obrońcy jest
zasadny.

Sąd I instancji
nie dał wiary
oskarżonemu:

- na podstawie jego
identyfikacji przez
pokrzywdzoną;

- z drugiej strony
niespójnie uznał ,
że M. C. (2) nie
miał w tym czasie
pełnomocnictw i
uprawnień do
podpisywania się
na takiej umowie
dla (...) Bank SA.
Takie uprawnienia
posiadał B. S. i
na nim „spoczywał
bezwzględny
obowiązek
sprawdzenia
wiarygodności
sprawdzenia m.in.
wiarygodności
złożonych podpisów
przez wszystkie
osoby wymienione
na umowie w/w
pożyczki. Skoro na
5 i 6 stronie
umowy pożyczki
gotówkowej
widnieje zapis, iż
B. S. potwierdza
zgodność wszystkich
powyższych danych
z przedłożonymi
dokumentami oraz
złożenia w jego
obecności podpisów
przez
pożyczkobiorcę
(ców) to wskazuje,
że to on dokonał

ich weryfikacji” (198
odw. – 199).

Sąd I instancji
w istocie nie
zweryfikował
dowodowo
identyfikacji
oskarżonego
dokonanej przez
pokrzywdzoną. Z
drugiej strony
upatrywał
odpowiedzialności
karnej oskarżonego
w braku
sprawdzenia
autentyczności
podpisów stron na
umowie pożyczki.
Popadł tym samym
w sprzeczność i
przypisał
oskarżonemu
„niezachowanie
ostrożności
wymaganej w
danych
okolicznościach”(art.
9 § 2 kk),
podczas gdy strona
podmiotowa
oszustwa (art. 286
§ 1 kk) wymaga
zachowania zamiaru
bezpośredniego
kierunkowego, a
więc działanie
sprawcy musi być
celowe, zmierzające
do uzyskania
bezprawnej korzyści
majątkowej.

W konsekwencji
pomiął analizę
dowodów
wskazujących, że
świadek M. C. (1)
był wskazywany jako

osoba będąca w domu M. K. (2) w W. „przez oskarżonego jak i M. W. (1) oraz przez innych świadków” i to „on wg. wydruków komputerowych, sald pośredników, współpracowników sprzedających produkty finansowe różnych banków miał otrzymać wynagrodzenie (prowizję, marżę itd.) za umowę pożyczki gotówkowej nr (...)”.

Sąd odwoławczy dodatkowo przeprowadził w postępowaniu odwoławczym dowody z treści nagranej rozmowy pomiędzy oskarżonym a M. C. (1) po wyroku w grudniu 2019 roku i uzupełniających - co do tego zajścia - zeznań M. C. (1).

W rozmowie tej (potwierdzonej przez wymienionego świadka) M. C. (1):

- nie zaprzeczał, iż to on sporządził umowę pożyczki i był wówczas u M. K. (2);

- nie neguje zarzutów oskarżonego odnośnie tego, że to on jest sprawcą tego czynu;

- nie neguje też oskarżonego, że B. S. tej umowy nie sporządził i nie miał świadomości jej sfalszowania;

- zadeklarował chęć spłaty grzywny za oskarżonego.

Ponadto składając zeznania przed sądem I instancji M. C. (1) podał, że wie tyle, że był jakiś problem z kredytem. Nie pamięta czego dotyczył problem. Miał wielu klientów. M. K. (2) nie kojarzy (k 170 odw. – 171). Tymczasem z rozmowy tej wynika fakt unikania kontaktów z oskarżonym z uwagi na obawę jego reakcję (k 222), kontaktował się z prawnikiem, który zakazał mu rozmawiać „ze wszystkimi” na temat tej sprawy (k 228), adwokat nie wiedział, że jest grafologicznie stwierdzone fałszerstwo podpisu na umowie (k 237), nie pamiętał jak miała na imię (...) (230) (nie oświadczył, że jej nie zna), odnosząc się do podrobienia podpisu klientki na

umowie, stwierdza, że było to „bardziej niedopilnowanie” (k 234), dopowiada, że został wprowadzony w błąd przez klienta (k 237). Przebieg tej rozmowy i odpowiedzi M. C. (1) wskazują, iż miał większą wiedzę o inkryminowanym zdarzeniu, niż to wynika z jego zeznań przed sądem I instancji, co wywołuje wątpliwości co do jego szczerości.

Przed sądem odwoławczym M. C. (1) tłumacząc swoją postawę podczas tego spotkania podniósł, iż w rozmowie nie potwierdzał, ani nie zaprzeczał swojemu udziałowi w inkryminowanym zajściu. Chciał aby oskarżony jak najszybciej wygadał się i dał mu spokój. Starł się nie odzywać, ponieważ czuł, że może to być prowokacja (k 293 odw.). Nie zaprzeczał oskarżonemu, ponieważ uważał, że może powiedzieć coś na swoją niekorzyść. Nie chciał podnosić emocji. Wyrażał zgodę, że zapłaci grzywnę, aby oskarżony się

uspokoił i wyszedł.
Nie wyrzucał
oskarżonego, bo nie
chciał obopólnej
agresji i wszczęcia
awantury

(k 317).

Zdaniem sądu
odwoławczego
zeznania M. C.
(1) złożone w II
instancji nie są
logiczne. Rozmowa
ta trwała przeszło
dwie godziny.
Uznając ją za
provokację mógł
w każdej chwili
wyprosić
oskarżonego,
zwłaszcza że ich
kontakty już
wcześniej się urwały.
Świadek sprawiał
wrażenie, iż w
bezpośredniej
obecności B. S. nie
miał odwagi mu
zaprzeczyć i to może
świadczyc o tym, iż
oskarżony wówczas
nie przeinaczał
faktów. Wątpliwe
jest deklarowanie
przez świadka
taktyki rozmowy
„na przeczekanie”
w sytuacji stawiania
mu przez rozmówcę
poważnych
zarzutów, co do
których w przypadku
ich bezpodstawności
– najprostszą
reakcją powinno być
ich zanegowanie i
wyproszenie B. S..
Oceniając

dodatkowo
wcześniejsze
zeznania M. C.
(1) w kontekście
przeprowadzonej
rozmowy, to jej
fragmenty wskazują,
że zeznania nie były
wiarygodne, gdyż
świadek w rozmowie
co najmniej
orientował się o
jakie zdarzenie
oskarżonemu
chodzi.

Dodatkowo z
przedstawionego
przez skarżącego
raportu wynika, iż
M. C. (1) w dniu
zawarcia umowy
pożyczki wskazał na
uruchomienie kwoty
62500 złotych, co
odpowiada kwocie
pożyczki udzielonej
M. K. (2) i
uprawdopodobnia
pozyskanie właśnie
przez niego tego
klienta.

Ocena całokształtu
dowodów (w tym
również dotyczące
możliwości
otrzymania przez
świadka
wynagrodzenia za
przedmiotową
umowę kredytu, a
z drugiej strony
braku prowizji dla
z tego tytułu
dla oskarżonego)
wskazuje, że
dowody, na których
oparł się sąd
I instancji (z

<p>pominięciem innych) nie były wystarczające dla przypisania sprawstwa oskarżonemu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Powody zostaną podane w dalszej części uzasadnienia</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku będący skutkiem wyżej wskazanych uchybień procesowych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Podkreślić należy, że udowodnienie zachodzi wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Wymóg udowodnienia należy odnosić tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, ponieważ on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk), a nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na jego korzyść (art. 5 § 2 kpk). Najmniejsze wątpliwości powodują, iż dany fakt nie może być uznany za udowodniony, a więc nie stanowi ustalenia faktycznego, które może być podstawą rozstrzygnięcia. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według

zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk). W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 kpk.

Uważna lektura motywów zaskarżonego wyroku w konfrontacji ze zgromadzonym materiałem dowodowym prowadzi do wniosku, iż dokonane w tej

sprawie ustalenia faktyczne oparte zostały na wybiórczej i jednostronnej ocenie dowodów. Ocenę dowodów dokonanych przez sąd I instancji należało uznać za powierzchowną i mało wnikliwą. Celem procesu karnego jest nie tylko dążenie do wykrycia i pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa, ale również troska o to, aby osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności. O skuteczności zarzutów odwoławczych decyduje to, że wykazane wyżej uchybienia w zakresie przestrzegania dyrektyw wynikających z treści art. 7 kpk i art. 410 kpk, są rzeczywiście poważne, a ich wpływ na treść orzeczenia kwestionowanego w analizowanym zakresie - zdaniem sądu odwoławczego jest znaczący.

Nawet zakładając trafność rozumowania sądu I instancji, iż oskarżony miał

warunki do
dokonania
przedmiotowego
oszustwa, to wersję
zaprezentowaną
przez sąd
merytoryczny
można uznać tylko
za jedną z możliwych
(i to mniej
prawdopodobną),
lecz nie wyłączającą
innych (np. tej,
że umowa kredytu
była sporządzana i
sfalszowana przez
inną osobę, a
oskarżony
przekazując ją do
kredytodawcy o tym
nie wiedział). Nawet
zatem przyjmując
istnienie poszlak
ustalonych przez sąd
I instancji nie można
jeszcze stwierdzić, iż
wykluczone zostały
inne wersje tego
zajścia, tym bardziej,
iż nie były
one badane w
toku postępowania
przygotowawczego,
a przez pryzmat
dowodów
postępowania
sądowego wydają się
o wiele bardziej
prawdopodobne Dla
stwierdzenia winy B.
S. koniecznym było
jej udowodnienie na
podstawie ustaleń
pewnych i
stanowczych, a nie
tylko
prawdopodobnych,
niezależnie od tego,
jak ten stopień

prawdopodobieństwa
się kształtuje.

Wydanie wyroku
uniewinniającego
pozostaje pod
ochroną art. 7 kpk
nie tylko wtedy, gdy
wykazano
niewinność
oskarżonego, ale i
wówczas, gdy nie
udowodniono, że
jest on winny
popelnienia
zarzucanego mu
czynu. Przy czym
w tym drugim
wypadku wystarczy,
że twierdzenia
oskarżonego,
negującego tezy
aktu oskarżenia, nie
zostaną skutecznie
obalone (por.
postanowienie SN z
dnia 18 grudnia
2008 roku, V
KK 267/08, Biul.
PK 2009/ 2/
66). Reasumując:
postępowanie nie
udowodniło
sprawstwa
oskarżonego z czyn
z art. 286 §
1 kk. Zebrane
dowody (zwłaszcza
wyjaśnienie
oskarżonego i
zeznania M. C.
(1)) nie dają
również podstaw
do przyjęcia
współsprawstwa,
albo pomocnictwa
oskarżonego do
oszustwa, gdyż:

- warunkiem odpowiedzialności za współsprawstwo jest wykazanie, że współdziałających łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego zgodnie z przyjętym podziałem ról, a każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością całość znamion określonego czynu zabronionego. Współdziałający muszą mieć świadomość wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Tymczasem wskazane osoby negują jakiegokolwiek porozumienie oraz wspólne uczestniczenie w przestępczym przedsięwzięciu;

- pomocnictwem jest ułatwienie popełnienia czynu zabronionego innej osobie, pomocnik musi mieć więc

<p>wyobrażenie konkretnego czynu zabronionego, który ma być popełniony przez sprawcę głównego. W przypadku działania sprawcy głównego, dowody osobowe nie wskazują, że oskarżony miał wyobrażenie i świadomość, że uczestniczy w czynie popełnianym przez sprawcę głównego i co najmniej godził się swoimi działaniami na jego ułatwienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Według zasad obowiązującej procedury karnej w , to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność,</p>		

lecz oskarżyciel ma udowodnić winę oskarżonego (art. 5 § 1 kpk); przy czym udowodnić, to znaczy wykazać ją w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami. Istota domniemania niewinności sprowadza się do tego, że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina nie zostanie mu udowodniona, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk), nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości, czego nie można powiedzieć o przedmiotowej sprawie. Zdaniem sądu odwoławczego przedstawiona powyżej ocena dowodów i wyciągnięte z niej wnioski mają taką wymowę, że uwzględniona w zaskarżonym wyroku wersja zdarzenia – nie może być uznana

za jedyną możliwą, a oskarżonemu nie udowodniono popełnienia przypisanego mu czynu. Dlatego po uzupełnieniu postępowania dowodowego sąd, odwoławczy wydał orzeczenie reformatoryjne, nie dostrzegając potrzeby i podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wina Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego od przypisanego mu czynu.		
Związłe o powodach zmiany		
Sformułowana w art. 2 § 2 kpk zasada prawdy materialnej wprowadza wprawdzie w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, rozumie się jednak przez nie ustalenia udowodnione, a więc takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt		

przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Wyrażona w art. 5 § 2 kpk reguła in dubio pro reo nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów przeprowadzonych w sposób zgodny z obowiązującymi procedurami dowodowymi nie pozwala na ustalenie faktów (por. wyr. SA w Łodzi z 3.10.2006 r., II AKa 95/06, OSProk. i Pr. 2007, Nr 7–8, s. 41; post. SN z 19.10.2006 r., II KK 80/06, Legalis). Zatem, jeżeli istnieją wykluczające się wersje, to nie można przez to wysuwać domniemań świadczących o winie oskarżonego. W takiej sytuacji uznać należy, że nie istnieją dostateczne dowody na obalenie domniemania niewinności, a więc należy uniewinnić oskarżonego.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu***

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	W świetle dyspozycji art. 632 pkt 2 kpk w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Wina

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana